

Sant Feliu de Llobregat

«La missió no és, per a nosaltres, un voluntariat, sinó una opció de vida»

Cristina Belenguer i David Ferreiro, matrimoni enviat en missió a Bolívia

Samuel Gutiérrez

Durant aquest mes de febrer la Cristina i el David faran realitat un somni que arrosseguen des de la seva joventut: esdevenir missioners. Ho faran, a més, plegats, com a matrimoni, després de poc més d'un any d'haver-se promès amor etern. El proper 14 de febrer seran enviats en missió per la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, concretament pel bisbe Agustí Cortés, a un poblet de Bolívia per ajudar infants i joves en la seva formació humana i intel·lectual. Aquest jove matrimoni de Torrelles de Llobregat viu la missió com a crida de Déu, com a vocació dins l'Església a oferir la seva vida a favor dels més pobres.

Com va sorgir la intuïció d'emprendre, poc després de casar-vos, l'aventura missionera?

La vocació missionera és una crida que nosaltres, d'una manera o d'una altra, ja havíem sentit individualment abans de conèixer-nos. Quan vam començar a caminar plegats, a festejar, aviat vam posar en comú aquesta inquietud tan forta d'anar a viure i treballar al tercer món: la missió *ad gentes*. Inicialment, cadascú de nosaltres pensava que l'altre ho deia per quedar bé, ja que ens semblava que no podia ser veritat que compartíssim una vocació com aquesta. Al mateix temps, cap de nosaltres no havíem concebut abans de conèixer-nos la possibilitat d'acabar formant una família missionera, sobretot per la dificultat de trobar algú amb qui compartir aquest compromís tan radical. Tot plegat ens va confirmar encara més que estàvem fets l'un per l'altre. En aquest sentit, la crida a la missió no és només, per a nosaltres, una decisió puntual d'anar al tercer món, sinó que forma part del nostre projecte de vida. Sentim amb força la vocació de servei als altres, especialment els més desfavorits. Això és el que dóna sentit a la nostra vida! El nostre projecte de matrimoni és de «casa oberta», d'entrega, és a dir, abocat sempre als altres. Ara serà a Bolívia, però quan tornem a Catalunya, si és que tornem algun dia, viurem aquí amb aquest mateix esperit. Allà on sigui, ens sentim cridats a viure als marges!

Amb totes les ONG, confessionals i no confessionals, que avui ofereixen la possibilitat d'anar al tercer món, per què va decidir fer-ho a través de l'Església catòlica, concretament enviats per la vostra diòcesi de Sant Feliu?

Els nostres referents són catòlics i missioners. Això és el que som i, inevitablement, aquesta realitat determina el nostre compromís. Nosaltres no volem fer un voluntariat més, sinó que es tracta d'una opció de vida, som missioners laics, i això, a nosaltres, només ens ho ha ofert l'Església catòlica.

Vol dir això que viviu l'opció mis-

«La nostra fe és missionera i no som Església si no som missioners. El dinamisme que aporta la missió és imprescindible per a nosaltres»

sonera com a crida de Déu?

Sense cap mena de dubtes! Tot ha estat tan providencial per a nosaltres! Déu ha estat present en la nostra relació des del primer dia i és Ell qui ens empeny a anar de missions. Comptem, a més, amb el suport total de la nostra parròquia i de la nostra diòcesi, que, en definitiva, és qui ens envia de missió *ad gentes*. És la nostra família qui ens envia.

Molta gent us dirà que no esteu bé del cap, que això no és normal.

La gent ja ens coneix i no se sorprenden tan fàcilment. La família pateix una mica pel futur i per la seguretat, però els tranquil·litza molt saber que hi anem junts. Tot i les pors típiques, ens veuen feliços i això és, per a ells, molt reconfortant. Al mateix temps, els amics que no són creients se senten interpel·lats i creiem que el nostre testimoni els fa bé...

Hem parlat molt de les vostres motivacions però gens encara del vostre destí...

Tot i que inicialment, a través d'OCASHA-Cristians amb el Sud, ens havien assignat un projecte a l'Equador, aquest va fallar i finalment el nostre destí serà un poblet de Bolívia que es diu Rodeo, prop de Cochabamba. Entrarem a formar part d'una comunitat que porta una escola rural de Fe i Alegria, on farem de tot. Per començar, juntament amb dues noies laiques

parròquia, però sí que necessitem treballar la vida litúrgica, comunitària i de pregària. Hem fet experiència que quan descuides l'espiritualitat, comences a relativitzar les coses i la nostra acció minva moltíssim. Tenim molt clar que hem d'alimentar la nostra fe, formar comunitat, caminar plegats juntament amb altres germans. De fet, afrontem el projecte de Bolívia juntament amb un noi de Ciudad Real amb el qual intentarem fer comunitat i equip de treball. No volem que les moltes necessitats socials que haurem d'afrontar ens arrossequin i ens facin perdre el sentit de tot plegat. Necessitem moments de pregària i de comunitat. Aquesta és la riquesa de la tradició cristiana.

Quines seguretats deixeu enrere per marxar al tercer món?

Ho deixem tot. Deixem feines estables i fixes, la casa, la família, els amics... Tot això ho hem rebut a la nostra vida com a do Déu, i amb la mateixa alegria ara hi renunciem. Però que ningú no pensi que és fàcil, perquè ens trobem molt bé, en un moment molt feliç de la nostra vida, tan laboralment com afectivament. Estem molt bé, però hem de marxar...

«Heu» de marxar?

Sí, sí, ho hem de fer, però no com a obligació, sinó per respondre a la crida forta que sentim. No fer-ho seria traïnos a nosaltres mateixos. En aquesta etapa de la vida, tot i que estem molt bé, no ens veiem fent voluntariats puntuals, sinó que sentim que hem de fer un compromís global, que ompli tota la nostra vida.

Sou conscients del perill de creure-us «salvadors» dels altres? Com concebeu la missió?

Per a nosaltres l'opció missionera passa, abans que res, per acompanyar el poble que ens acull. Això ho tenim molt clar. El nostre testimoni ha de ser de paraula, però sobretot de vida, amb molta humilitat. No som herois. Som gent que respon a una crida de Déu. La nostra fe, que és amor, és la font de la qual bevem, però no la imposarem mai als altres. Caminem tots junts en el camí de la vida.

Com ha estat la preparació per a la missió a OCASHA?

OCASHA, amb seu a Madrid, és una associació de laics missioners de l'Església catòlica al servei dels pobles del Sud. És la que ens ha acollit i ha buscat el projecte de Bolívia. Tot i això, la formació estricta per a la missió l'hem rebuda a l'Escola de Formació Missionera, juntament amb preveres i religiosos cridats a la missió. La formació que hem rebut ens ha obert els ulls a una realitat que es troba molt estereotipada. Ens ha permès sortir de nosaltres mateixos, conèixer millor l'Església, oferint-nos un ventall molt ampli de possibilitats. La nostra Església és molt dinàmica. Hi ha tantes realitats i tan diverses! Allà hem descobert que la nostra fe és missionera i que no som Església si no som missioners. El dinamisme que aporta la missió és imprescindible per a nosaltres.

Quin són els vostres referents missioners?

Tot i que siguin molt diferents entre ells, Pere Casaldàliga i Carles de Foucauld. Són gent que ho han deixat tot per seguir les seves intuïcions vitals.

bolivianes, atendrem els infants que van a l'escola secundària i de batxillerat, farem educació en valors, reforç escolar... Alguns d'aquests nois viuen lluny del col·legi i això fa que visquin interns amb nosaltres durant tota la setmana. En aquest sentit, nosaltres esdevindrem per a ells el seu referent adult més proper. Tot plegat ens il·lusiona moltíssim!

Hi ha un compromís de temps mínim d'estada a Bolívia?

Sí, el compromís mínim és de tres anys, i després el podem anar renovant. En un mateix projecte podem estar un màxim de 12 anys. És important, doncs, que el projecte no depengui tot de nosaltres, sinó que de mica en mica vagi passant a mans de la gent d'allà.

El vostre somni és passar tota la vida com a missioners?

Sí. Ens sentim missioners. La nostra opció missionera és ara i sempre. De totes maneres, per tal de ser realistes a curt termini o mitjà, el projecte que ara encetem ens el plantejarem de moment a deu anys vista. A partir d'aleshores, ja veurem què ens demana Déu. El que és clar és que ja sigui al tercer món, ja sigui al primer, sempre serem missioners.

Quina importància té per a vosaltres el fet d'integrar-vos en una petita comunitat cristiana?

És fonamental perquè estem convençuts que durant la missió hem de tenir també molta cura de la nostra vida espiritual. Nosaltres no som persones de catequesi ni d'estar gaire a la

EUCARISTIA D'ENVIAMENT MISSIONER

14 de febrer de 2009, a les 19.00 h, a la catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat